

Època II
Número 01
Març 2021

Llaç de Valors

**CARLES
BLASCO**
Gran mestre
de la Gran Lògia

Un nou cicle

Fa poc que hem fet la trobada més gran, això sí virtual, dels membres de la GLPC des del passat febrer del 2020, tot un any sense poder-nos trobar i fer la Gran Assemblea Provincial amb ritual de Gran Lògia, massa temps sense poder trobar-nos, abraçar-nos, i practicar la Maçoneria de forma presencial. Aquests dies també es compleixen 2 mesos des de l'inici del procés de vacunació contra la covid-19, igualment 2 mesos de confinament molt dur per tots nosaltres que estíem per sobre de tot la Llibertat. Esperem que el procés de vacunació es faci de manera eficaç i ràpida, i que una part molt important de la població estigui vacunada, així podrem restablir una nova normalitat, que de moment serà bastant diferent de la que havíem conegut abans del març del 2020.

Els Maçons som perseverants, i per tant mai no perdrem l'esperança que la normalitat torni l'abans possible, també som resilient a les adversitats i per això hem sobreviscut tants segles malgrat guerres, exterminis i repressions.

Avui més que mai recordem els nostres principis de LLIBERTAT, IGUALTAT i FRATERNITAT.

Aquest nou cicle també s'enceta amb una nova etapa de la nostra revista *Llaç de Valors*, que esperem i desitgem que sigui longeva i prolifera.

Sigueu benvinguts!
#ensensortirem
#joemquedoacasa

Salutacions fraternals.

Els Germans es retroben virtualment en la Gran Assemblea

La Gran Lògia Provincial de Catalunya (GLPC) celebrava el passat dissabte 20 de febrer la seva Gran Assemblea Provincial en format telemàtic, respectant les restriccions de les autoritats sanitàries, que no permeten les reunions amb un nombre de participants com el que necessitaria l'assemblea de la GLPC.

Aquesta primera reunió telemàtica de la GLPC va aplegar al voltant d'un centenar de Germans, i en la mateixa es va aprovar els pressupostos del 2021, es van escollir els Germans que exerciran de representants de la Província al Gran Conclau de la Gran Lògia d'Espanya (GLE), el nou Guarda Temple Exterior de la GLPC i, també, els nous oficials provincials.

La celebració virtual de la Gran Assemblea Provincial de la GLPC ha estat una mostra més dels efectes de la pandèmia en els treballs de la GLPC. De fet, l'afectació del coronavirus ha estat important en els darrers mesos en l'activitat maçònica a Catalunya. En aquest context, el Gran Secretari Provincial, Eduardo Riesco, explica que "la covid ha fet mal" en la nostra activitat. Riesco destaca que el confinament i les restriccions en les reunions han provocat la manca de "quelcom fonamental: l'escalf humà" que generen les trobades presencials en els Tallers.

De fet, Riesco ha destacat que la quasi totalitat de les 41 baixes de Germans que s'han produït en el darrer any, estan relacionades amb els efectes de la pandèmia. El Gran Secretari Provincial, però, s'ha mostrat optimista en el fet que a mesura que hi hagi un descens de la incidència de la malaltia, els treballs de les diferents Lògies de la GLPC tornaran a agafar força i vigor. Per a Riesco, hi ha la previsió de reprendre treballs presencials en un termini no massa llunyà.

Avui dia, la GLPC la formen un total de 26 Respectables Lògies que treballen diferents ritus, repartides per les quatre províncies catalanes.

Formen part de la GLPC les Respectables Lògies:

R.L. Sant Joan de Catalunya n° 1 (BCN)
R.L. Sant Jordi n° 2 (Girona)
R.L. Perseverança n° 3 (BCN)
R.L. Concordia n° 4 (BCN)
R.L. Fidelitas n° 10 (BCN)
R.L. Canigó n° 11 (BCN)
R.L. Tau n° 12 (BCN)
R.L. Acacia n° 19 (BCN)
R.L. Yod n° 20 (BCN)
R.L. Jasón n° 22 (Girona)
R.L. Bóveda Celeste n° 27 (BNC)
R.L. Saint George n° 38 (BCN)
R.L. Europa n° 42 (BCN)
R.L. Europa Olímpica n° 56 (BCN)
R.L. Nahman n° 97 (Girona)
R.L. Catalonia n° 102 (BCN)
R.L. Libertad n° 105 (BCN)
R.L. Silenci n° 109 (Lleida),
R.L. Llum Perseverant n° 111 (BCN)
R.L. Virtualidad n° 115 (BCN)
R.L. Gallard de Josà n° 118 (Mora d'Ebre, Tarragona)
R.L. Harmonia n° 126 (Granollers, BCN)
R.L. Traditio n° 129 (BCN)
R.L. Llum d'Escòcia n° 151 (Figueres, Girona)
R.L. Vitalis n° 166 (Lloret de Mar, Girona)
R.L. Nova Scotia n° 171 (Figueres, Girona)

Tretze d'aquestes Respectables Lògies treballen el Ritu Escocès Antic i Acceptat, deu treballen el Ritu d'Emulació, una treballa el Ritu d'Escocès Estàndard, una treballa el Ritu d'Escocès Rectificat, i una treballa en el Ritu de York. . Com a dada estadística, afegir que de les 26 Lògies que formen la GLPC, n'hi ha quatre que superen el nombre de trenta membres actius.

Totes les Lògies de la Província juntes agrupen els 502 Germans que treballen ara mateix sota el paraigua de la GLPC. Es dona la circumstància que actualment les dues grans lògies provincials de la GLE amb més Germans en actiu són la Gran Lògia Provincial de Canàries i la Gran Lògia Provincial de Catalunya.

Eduardo Riesco també destaca el que considera una "bona dada", i és el "rejuveniment" dels nous Germans que han entrat als Tallers, ja que segons el Gran Secretari Provincial, habitualment entraven a formar part de les Lògies, profans amb una Mitjana d'edat que anava els 40 als 50 anys, "quan ja tenien la vida personal i professional encarrilades"; però darrerament aquesta mitjana d'edat ha baixat i ara els profans que truquen a les portes dels Tallers de la GLPC estan en edats que van dels 25 als 35 com a mitjana.

El Gran Secretari Provincial, Eduardo Riesco, afirma que avui "hi ha més gent jove interessada en la Maçoneria" que no pas fa uns anys, amb la qual cosa, pel Gran Secretari Provincial això albira una llarga vida a la Maçoneria a Catalunya.

Reflexions maçòniques: *Sense mandils ni joies*

Al Llaç de Valors comparim reflexions maçòniques que aporten Germans de la GLPC.

Aquest escrit és d'un Germà de la nostra Gran Lògia Provincial que va llegir al seu Taller el febrer de 2017 (e.v.).

En el text, el Germà reflexiona sobre qui som realment quan deixem de banda tot allò de superficial que ens acompanya al llarg de la vida.

Sense mandils ni joies...

“En aquest mateix Temple se'ns han plantejat diferents preguntes, però han estat tres d'elles les quals han quedat ressonant al meu cap des que el Venerable Mestre ens les va presentar. La primera d'elles, cronològicament parlant, va ser la que ens interpel·lava sobre què queda quan ens llevem els *mandils* i les *joies*?, és a dir què hi ha darrere dels elements “superficials” (entenen-se no en un sentit pejoratiu, si no com els que estan en la superfície, en la primera capa) que anem posant-nos al llarg de la nostra vida sobre nosaltres? La reflexió que se'm va plantejar amb aquesta pregunta era la de què hi ha d'autèntic, entre el que expliquen de nosaltres aquests elements “superficials” i el que realment som? Aquest és un exercici personal interessant, però al mateix temps molt dur, perquè ens obliga a despullar-nos de tota aquella càrrega que portem per a mostrar-nos als altres, i en molts casos, per a mostrar-nos o demostrar-nos a nosaltres mateixos.

Una segona pregunta que se'ns ha fet en aquest Taller és: Què som, la persona o el personatge? Aquesta pregunta s'interrelaciona perfectament amb l'anterior. Se'ns planteja el dubte sobre què hi ha d'autèntic o d'impostura, en el nostre quefer diari, en la nostra manera

de comportar-nos, de relacionar-nos, d'expressar-nos?, i què hi ha d'*attrezzo* en la nostra manera de procedir i que només està posat per a intentar crear una imatge de nosaltres, irreal o falsa, davant del proïsme?

I una tercera pregunta feta en aquesta sala, és la que ens planteja quina actitud volem triar per a desenvolupar la nostra activitat vital, amb la pregunta de: Quin personatge volem interpretar en l'obra de la nostra vida, el del director, el de l'espectador, el de l'actor principal, el de l'actor secundari...? Tres preguntes, tres qüestions, tres reflexions. Les dues primeres qüestions m'han portat a buscar, a aprofundir i a descobrir fins a quants elements anem posant damunt de la nostra personalitat, del nostre ésser, i fins i tot del nostre esperit. Molts d'ells els hem anat incorporant a la nostra existència en ser part del nostre aprenentatge i desenvolupament personal, de la nostra experiència i les nostres vivències. Uns altres, simplement, han estat posat per nosaltres per a voler mostrar alguna cosa, alguna actitud, alguna imatge que hem volgut traslladar als altres, però que sense aquests *mandils* i aquestes *joies* possiblement no s'hagués produït l'efecte que volíem en el nostre interlocutor. Aquests elements són els que em plantegen dubtes sobre la seva honestat, i de fet sobre la seva necessitat. A nosaltres ens “han de reconèixer com a tals”, i aquest reconeixement serà, no pel què portem, si no pel que som; i som en funció del que els altres ens reconeixen, si no aquesta existència no deixa de ser un element destinat a la infecunditat. La tercera pregunta ens planteja la qüestió de: Quin paper volem interpretar en la nostra vida?, aquesta pregunta, que considero més una reflexió, em porta a plantejar-me la necessitat de buscar, conscientment,

un objectiu o finalitat en el procés vital personal, a nivell individual, però també a nivell grupal o social. Aquesta pregunta-reflexió em redescobreix la potencialitat que tenim per a poder decidir què i com viure l'existència, interior i exterior, arribant a la conclusió que no és el mateix existir que viure; això segon, segur que és més difícil però possiblement més gratificant.

Les tres preguntes plantejades per el Venerable Mestre m'han acostat, una altra vegada, a reflexionar sobre tres altres grans incògnites que l'ésser humà, i la societat, ens hem anat fent cíclicament: Qui sóc, d'on vinc i a on vaig?

Desgrano les tres qüestions que se'ns han plantat aquí en aquest Temple, i les creuo amb les tres qüestions universals, amb això arribo a plantejar-me altres tres noves interrogants. La primera d'elles: Qui vull ser?, entenent que la qüestió és vull ser com realment sóc? Portem un carregament d'experiències i vivències que ens imprimeixen una manera de ser, però els altres, em veuen com vull que em vegin?, em veuen com realment sóc?

Segona relació entre les incògnites plantejades, què he fet per a ser el que sóc?, què he fet per a ser el que els altres em reconeixen ser?, la meua experiència vital m'ha fet arribar a ser com sóc en el meu present, sota la meua responsabilitat, però també per altres circumstàncies paral·leles, així la meua experiència vital s'ha marcat un camí, que no una meta.

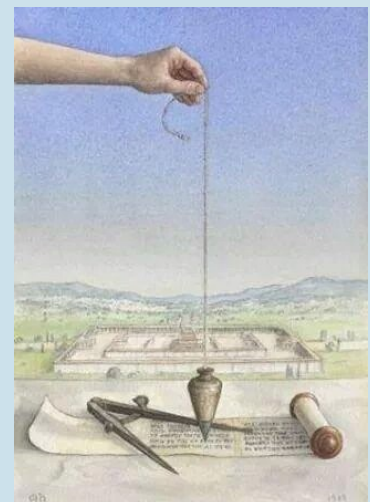
I tercera relació entre les preguntes: Com vull ser d'ara endavant?, em qüestiono si vull continuar sent el què sóc ara?, vull que se'm reconegui d'una altra manera? En aquest punt arribo a entreveure que la Maçoneria pot ser aquest mètode que em permeti ser el que busco ser, més que el que vull ser. A vegades, tenint una meta prefixada, el procés d'aconse-

guir-la ens descobreix que potser estàvem buscant un altre objectiu, una altra finalitat. El ser Maçó es defineix, de manera senzilla, com el que un home bo cerca ser més bo, o ser millor. Per al seu delit personal?, no, considero que una cerca interna d'aquest calat es fa per a, en primer lloc, fer efectiva la màxima que presidia el pronos, a l'entrada del Temple d'Apolló a Delfos: “Coneix-te a tu mateix”.

Una vegada feta aquesta cerca personal i haver polit les impureses internes, el camí ens hauria de portar a conèixer i estimar el nostre entorn, allò que està a l'abast de la nostra capacitat d'influència, aquesta seria la segona fase del nostre treball maçònic; per a arribar, amb el nostre treball i el de resta de Germans que treballen en la mateixa obra, a fer del Món, un lloc millor, i aquest seria el tercer estadi de la cerca iniciada per a trobar la Llum.

I insistir, aquí, que no parlo de “bonisme”, parlo de bondat. Va escriure el poeta, Antonio Machado, unes belles paraules: “Caminant no hi ha camí, es fa camí en caminar”.

Això em porta a pensar, una altra vegada, que s'és Maçó només quan s'actua com a tal, i així, de fet “com a tal els meus Germans em reconeixeran”.

Apunts Maçònics: Orla dentada, corda de dotze nusos

Depenent dels Ritus trobem aquests dos elements relacionats, i presents ja sigui en el propi Temple o en el quadre de Lògia.

L'orla dentada, composta de seccions triangulars entrelaçades emmarca el paviment mosaic del Temple i el propi quadre de Lògia; mentrestant, la corda de dotze nusos apareix en altres Ritus emmarcant el quadre de Lògia i envoltat físicament el Temple. El significat simbòlic general de tots dos

elements és similar i més significatiu del que ordinàriament es percep. En la imatge simbòlica de la Lògia com a imatge de món, tant l'orla dentada com la corda tenen la funció de "protegir el món de la Llum", la Lògia com a espai il·luminat i regular del món de les tenebres; és a dir el sagrat del profà. A més, "uneixen" i "lliquen" els símbols i emblemes que apareixen dibuixats en el quadre, el qual, és considerat com un espai sacralitzat, i per tant inviolable -

a cobert-. En aquest sentit, la idea de "protecció" recau en el simbolisme dels nusos i lligadures que per les seves formes respectives recorden el traçat dels dèdals i laberints iniciàtics, i a l'entrellaçat per tant dels triangles.

La corda, en envoltar el temple per la seva part superior, posseeix una connotació celeste, confirmada pels dotze nusos que apareixen al llarg de tot el cordill, els quals poden associar-se també als dotze signes del zodi-

ac i a les dotze columnes que envolten el recinte de la Lògia. Es tracta d'una representació del "marc" mateix del cosmos, i una projecció en la terra de l'ordre celestes; sent així que va ser utilitzat en nombrosos recintes, santuaris sagrats, i ciutats, i pels maçons operatius en relacionar aquesta funció amb el cordill amb què determinaven la posició correcta dels temples, la seva orientació, i les proporcions dels seus elements constructius (Guia d'Acollida - GLE).

Una lectura d'interès

Els noms dels països, llocs, entitats i organitzacions que s'esmenten en aquesta novel·la, coincideixen plenament amb la realitat, excepte alguna petita excepció. Els rituals descrits, els relats històrics, la documentació citada i els llocs visitats al llarg de la travessia, també són autèntics.

La identitat d'alguns personatges s'ha canviat per a preservar la intimitat de les persones reals que apareixen en la nostra història i, en alguns casos, per a protegir la integritat de les seves vides.

Gaspar Galland, Mestre Francmaçó, és un alt directiu que ha treballat més de 30 anys en importants empreses multinacionals. Galland, a poc a poc, va prenent consciència que la rutina de la seva vida ordinària li està ofegant en el no-res. Sempre ha estat un home d'esperit lliure i sent la necessitat de fer un parentesi en la seva vida per a conèixer-se millor. Sempre ha tingut un somni secret: fer la volta al món en el seu veler, en solitari. Complerts ja els 53

anys, sap que ha arribat el moment de prendre una decisió: ara o mai.

De manera inesperada, LineLand, la companyia alemanya en la qual ha estat treballant com a conseller delegat durant els últims quinze anys, l'acomia. Aquest dur revés professional l'impulsa per a prendre la decisió i preparar-se per a afrontar aquesta gran i arriscada aventura. Abans de començar amb els preparatius de la travessia, comenta aquesta decisió personal amb el Venerable Mestre de la seva Lògia Francmaçònica. Hermes, el seu Mestre, li aconsella que, abans de partir, es reuneixi amb una mèdium -que molt pocs Germans de l'Ordre coneixen- el nom de la qual és Atenea. Aquesta veu en ell el seu destí i li indica que ha arribat l'hora d'afrontar-lo amb plena determinació, si de de bo vol evolucionar com a ésser humà. Per a això, haurà d'emprendre aquesta difícil travessia al voltant del món amb el seu veler i, en l'etapa final, afrontar un antic enigma. Amb pocs mitjans econòmics i

sense experiència en la navegació oceànica, Galland s'embarca amb l'Odisseu, encomanant el seu cos i la seva ànima immortal a la Glòria del Gran Arquitecte de l'Univers.

El seu viatge -que durarà tres anys- està ple d'aventures, dificultats i vivències, maçòniques i profanes, fascinants. Després d'un viatge ple de perills i dificultats, el protagonista aconseguirà arribar al que sembla ser el destí final de la seva travessia per mar: l'illa de Creta. Per a llavors, ja ha sofert una transformació iniciàtica interior, fruit de totes les experiències viscudes. A Creta, en observar el laberint del Minotaure, el protagonista té uns instants de plena consciència i comprèn que ha de continuar el seu viatge iniciàtic en un altre lloc, lluny d'aquesta bella illa mediterrània.

Després de diverses setmanes de recerca, vivint a casa d'un bon Germà Francmaçó -prop de París-, Galland a la fi comprendrà quin és l'autèntic misteri d'aquest lloc mític i la seva pròpia destinació."

En aquest número del *Llaç de Valors* us proposem un llibre: *Bitàcora de un Masón: Enigma secreto de una travesía iniciática*, de Gaspar Galland/Hiram Maaddib. (Ed. LABYRINTHUS - Setembre del 2012).

En la nota editorial del llibre se'ns diu:

"Aquest és el relat fidedigne dels esdeveniments que li van succeir a Gaspar Galland, Mestre Francmaçó, quan es va aventurar a canviar la seva vida ordinària, fent la volta al món amb el seu veler, entre els anys 2007 i 2010, de l'era vulgar.